

DJECA BOŽJA ILI SINOVI BOŽJI

Alan Vincent

A. Vincent
DJECA BOŽJA
ILI SINOVI BOŽJI

DJECA BOŽJA ILI SINOVI BOŽJI

Alan Vincent

Približno procijenjeno vrijeme za čitanje: 42 minute

Sažetak: Ovom porukom Alan Vincent poziva kršćane da odrastu i postanu snažni za Boga, da iskorače iz djetinjastog kršćanstva ispunjavanja svojih osobnih potreba poput djece. Bog traži zrele kršćane spremne da budu obučeni za kršćansku zrelost poput Isusa. Alan Vincent pokazuje kako je Isus poslušnošću postao prvi ljudski Sin Božji, koji ne samo da je naslijedio svu raspoloživu nebesku silu, već je i utro stazu kojom nam je ići kako bismo uništili djela đavla.

Biblijski stihovi: Izaija 59; Luka 3:21; Luka 4:14; 1. Korinćanima 3:1-3; 2. Korinćanima 4; Galaćanima 3:26; Galaćanima 4:1-5; 1. Solunjanima 1:6-7; 1. Solunjanima 2:7,11; Hebrejima 5:5,8; 1. Petrova 4:6.

DJECA BOŽJA ILI SINOVI BOŽJI

Alan Vincent

U ljeto 1998. godine bio sam u dubokom Sibiru, u području sjeverno od Mongolije. Nikakva religija tamo nije bila dozvoljena više od 80 godina. Vozio samo oko 600 kilometara i nigdje nisam naišao ni na najmanji znak crkve. U tom su području ranije postojali radni kampovi robova. Prije pet godina jedan je mladi čovjek otišao onamo; u Kristu je bio tek 7 godina. Prije toga je bio vođa <ime organizacije organiziranog kriminala>. Prošao je dvogodišnju izobrazbu sa <ime crkvenog vođe> u Švedskoj i sam otišao u taj grad.

Kada sam ja došao, tamo je postojala crkvena baza sa 1200 ljudi. Već je imao utemeljenu mrežu crkava. Ima više od 300 mladih ljudi na punovremenom dvogodišnjem treningu koji se spremaju odlaziti kao misionari po cijeloj Rusiji, Sjevernoj Koreji i Mongoliji.

On posjeduje vlastite zgrade. Molio je za novac i Bog je novac poslao. Zna li kakvi su automobili u Rusiji, Lada automobili? Bilo mu je dosta vožnje u tom užasom, malom automobilu koji se stalno kvario, pa je zamolio Gospodina za bolji automobil. Prije nekoliko mjeseci, došla su mu dvojica vođa <ime organizacije organiziranog kriminala>. Rekli su:

«Imaš sve te fantastične zgrade. Pa, izgleda da imaš dosta novca i mi ćemo trebati uzeti svoj dio. Mi štitimo svakoga, ali oni plaćaju.»

Odgovorio je:

«Ne mogu vam dati Božji novac.»

Oni rekoše:

«Moraš nam dati naš dio. Ti znaš kako djeluje <ime organizacije organiziranog kriminala>, dat ćemo ti jedan tjedan da nam daš toliko novca i ukoliko tada ne doneseš novac, bit ćeš mrtav čovjek.»

Njegov odgovor je glasio:

«Ja se ne bih tako obraćao Bogu da sam na vašem mjestu.»

Za tri su dana ta dvojica vođa jednostavno umrli. Grad se ispunio strahopoštovanjem i mnogo se ljudi obratilo. Jedan od vođa <ime organizacije organiziranog kriminala> se obratio na silan način, ja mislim zbog straha, ali, u svakom slučaju, Bog ih je uveo u kraljevstvo. Kada je taj čovjek došao i predao svoj život Kristu, prvo što je učinio je bilo to da je tom Božjem čovjeku dao svoj automobil, a to je bio veliki BMW; mi smo se vozili u tom fantastičnom automobilu.

Moje pitanje glasi: ako ovaj čovjek može početi od nule i stvoriti to za manje od 7 godina, što se onda događa s vašom zemljom? Trebamo postaviti Bogu to pitanje. Ispričat ću vam drugu priču o čovjeku u Keniji, iz grada zvanog Eldoret. Taj je čovjek tamo započeo crkvu prije 6 godina. Brzo je narasla do oko 3500 ljudi. Otišao sam onamo održati uskršnju konferenciju i 1500 ljudi je bilo pridodano crkvi tijekom 4 dana. Taj čovjek ima stalno zaposlena tri stolara. Zna li što ta trojica stolara rade? Oni svo svoje vrijeme provode izrađujući klupe na koje će sjesti novi ljudi. Ti ljudi rade bez prestanka pokušavajući držati ritam sa rastom crkve. Stoga on mora punovremeno držati trojicu stolara kako bi pravili mjesta za ljude da sjednu.

Mogu vam ispričati puno, puno takvih priča. Bog je u pokretu i Božje je srce dosegnuti gradove. Želim da i mi uđemo u isto takvo kršćanstvo. Želim vidjeti kako rastemo da postanemo učinkoviti za Boga. Grčki je jezik osobito bogat jezik. Deset riječi opisuje odnos roditelja i djeteta. Duh Sveti ih veoma pažljivo upotrebljava. Mi

ćemo se osvrnuti na dvije od tih riječi. Prva je grčka riječ <nepios>. Doslovno značenje riječi je 'onaj koji još ne govori'. Na engleskom jeziku mi kažemo: «dijete koje je tek prohodalo».

To opisuje malo dijete, bebu, koja ima od 20 do 24 mjeseca i trčkara naokolo u pelenama i još ne govori. Živi na mlijeku i sve je za njega potrebno činiti.

Na nekoliko mjesta Biblija opisuje kršćane kao <nepios>, kao djecu, bebe. Općenito nanovo rođeni, imaju određen odnos sa Bogom, ali je promet u potpunosti jednosmjernan. To znači da živimo za ono što Bog može učiniti za nas, a mi nikada ne činimo ništa za Njega. Halo, čujete li me? To je u redu kada ste tek nanovo rođeni, to je u redu oko godinu dana nakon što ste nanovo rođeni. Ali kada biste vi imali dvadesetogodišnjeg sina koji još uvijek traži mlijeko kao svoju jedinu hranu, očekuje da se sve za njega učini i koji nikada nije ništa za sebe učinio, radost tog djeteta bi se pretvorila u katastrofu. Želim da budete iskreni sa Bogom i odlučite gdje se nalazite. Jer duhovni rast nije pitanje vremena, nego je to stvar vjere. Možete postati zreli u apsolutno nikakvom vremenskom razdoblju ili možete ostati stalno dijete u crkvi Isusa Krista. Pozivam vas da odrastete i postanete snažni za Boga. Zašto bi jedan <građanin bivšeg Sovjetskog Saveza> bio u stanju protresti cijelu regiju? Manje je od 7 godina u Kristu, a stvari se ipak mijenjaju jer je Bog našao kanal vjere. Zašto bi jedan Kenijac bio sposoban protresti grad? Zato što je Bog u tom čovjeku našao nekoga tko je spreman biti treniran za kršćansku zrelost.

Druga riječ koju želim razmatrati je grčka riječ <huios> i ona opisuje odraslog, potpuno zrelog sina. Ova riječ ima tri dimenzije.

Prva je dimenzija zrelost. To je netko tko je potpuno odrastao. U kulturi Biblije, taj bi imao 30 godina. U kulturi Biblije ne bi vam bila priznata puna zrelost, ne biste mogli glasovati na izborima, ne biste mogli sjediti sa starješinama, ne biste mogli biti u vijeću i ne biste bili prepoznati kao zrela osoba dok ne navršite 30 godina.

Stoga je trideseti rođendan bio veoma važan rođendan. To je vrijeme kada postajete odrasla osoba. Kada ste postali <huios>, postali ste odrasla, zrela osoba koja može zauzeti svoje puno mjesto u društvu.

Druga dimenzija te riječi je ova: u odrastanju do pune zrelosti, postali ste poput svog oca. Sličnost ocu je nasljedni dio toga. Sjetite se da je rečeno o Gospodinu, uvijek je zvan <huios> Božji, Sin Božji, nazvan je <huios> čovječji, Sin čovječji. To je jedina riječ uvijek korištena za Njega. Sjetite se Isusovih riječi. Rekao je:

«Ako ste vidjeli Mene, vidjeli ste Oca. Otac i Ja smo jedno.» Ako dođete do takve vrste sinovstva, sličnost ocu dolazi «u paketu». Postajete upravo poput svog oca. Ako ste Sin Božji, postajete poput Boga. Možete pomisliti:

«Brate, to je bogohuljenje!»

Ne, nije. Apostol Petar – zovimo ga Petar ribar; svi znate kakav je bio Petar. Svi se možemo poistovjetiti s njim. U svakom slučaju, nešto se dogodilo Petru što je ga pretvorilo u Sina Božjeg dok je živio na zemlji i moćna služba koja je tresla gradove tekla je iz njega. Slažete li se s tim?

I u Prvoj Petrovoj 4:6 on kaže:

Ta zato je i mrtvima propovijedana Radosna vijest da budu osuđeni kao ljudi s obzirom na tijelo, a da žive kao Bog s obzirom na duh.

Drugim riječima: za naše prirodno «ja» Bog ima samo jedan lijek, a to je smrt.

Iako smo umrli u tijelu kao ljudi, trebamo živjeti u duhu kao Bog. Na nekoliko mjesta u Pismu govori se o te dvije stvari.

Krenimo na treću dimenziju riječi <huios>. Odraslost, zrelost, sličnost ocu i treća dimenzija te riječi vezana je za nasljedstvo.

U kulturi Biblije otac bi odredio da njegova djeca naslijede sva blaga i bogatstva koja on posjeduje. To se nije odvijalo automatski. On ih je morao odabrati da budu njegovi nasljednici.

Rekao bi svojoj djeci:

«Sviđa mi se kako izgledaš. Bit ćeš moj <huios>.»

Tada bi pogledao drugoga i rekao:

«Ne, apsolutno ne. On neće biti moj nasljednik.»

Za nasljedstvo je bio vezan odabir. Ukoliko je želio, otac je mogao ići izvan prirodne obitelji; mogao je izabrati djecu kojima nije otac i usvojiti ih kao svoje <huios>. Tada bi prošao kroz posebnu ceremoniju u koju bi bilo uključeno nekoliko svjedoka i usvojio to dijete kao svog <huios>. Jednom kada je usvojio to dijete kao svog <huios>, dijete bi imalo jednaka nasljedna prava kao i prirodna djeca. Ne može biti nikakve razlike između prirodnog nasljednika i usvojenog nasljednika. Ništa se nije dogodilo osim što se ovo zahtijevalo od njih: ukoliko su bili odabrani za nasljednike, morali su vjerno služiti svoga oca 30 godina. Nakon 30 godina vjernog služenja, ne kada bi otac umro, nego kada se navršilo 30 godina služenja, mogli bi otići ocu i reći:

«Oče, vjerno sam te služio 30 godina. Mogu li, molim te, dobiti svoje nasljedstvo?»

Tada je otac bio zakonski obvezan dati mu ga. Nije trebalo čekati da otac umre kako bi se dobilo nasljedstvo. Kada ispunite 30 godina vjernog služenja dolazite do svog nasljedstva.

Siguran sam da uviđate kako je ta godina nasljedstva bila veoma, veoma važna godina i ukoliko ste nasljednik svoga oca, sve što je vaš otac imao, postalo bi vaše. Počinjete li shvaćati o čemu se radi? Stoga, ako ste zaista Sinovi Božji, tada Bog zahtijeva od tih sinova da uđu u svoje nasljedstvo. Prema zakonu, služite vjerno 30 godina i tada ste kvalificirani. U Novom zavjetu Duha, to je stvar vjere. Ono što želim da razumijete je ovo:

Bog je dao ovaj svijet u ruke čovjeku. Dao je ovaj svijet čovjeku da nam njim vlada. Prije nekoliko godina pokušavao sam spasiti grad. Nisam osjećao da mi je Bog previše pomagao. Jeste li ikada imali taj osjećaj? Đavao se doimao tako jakim, a izgledalo je da Bog nije bio aktivan koliko sam ja želio da bude. Jednoga dana u svojoj sam frustraciji rekao Bogu:

«Zašto jednostavno ne zбриšeš đavla sa lica zemlje? Ja bih to učinio da sam ja Bog.»

Bog je bio dovoljno milostiv da mi je govorio i objasnio mi je zašto to nije bila baš dobra ideja. Rekao je:

«Naravno da imam moć. Imam autoritet u koje god vrijeme odaberem. Mogu doći đavlu i jednostavno ga zbrisati sa lica zemlje. Zapamti ovo: nisam Ja bio taj koji je otvorio svijet đavlu. To je bio čovjek. Dao sam svijet u ruke čovjeku i tada je čovjek kroz grijeh otvorio vrata đavlu da on uspostavi svoje kraljevstvo na zemlji. Kada bih došao i zbrisao đavla sa lica zemlje, bio bi to čin konačnog suda. I ukoliko bih osudio đavla na taj način, tada bi Moja pravednost zahtijevala da istodobno osudim i čovjeka. Jer čovjek je bio taj koji je otvorio vrata đavlu. Ne želim da ljudi odu u pakao, želim da budu spašeni.»

Rekao je i ovo:

«Ne sviđa mi se Sotonino djelovanje, ali sam spreman tolerirati to kako bih vrata spasenja držao otvorena za ljude.»

Kada sam prije dosta godina to uvidio, shvatio sam da je to jedini razlog zbog kojeg postoji sutra. To je još jedna mogućnost za muškarce i žene da budu spašeni. Nikada

ne smijete izgubiti to iz vida. Zašto ostajemo na zemlji? Da budemo kanal spasenja. Sve drugo što radimo kao kršćani – ljubav prema Bogu, slavljenje Boga, zajedništvo s Bogom, zajedništvo jednih sa drugima – to bismo mogli puno bolje raditi u nebesima nego ovdje. Slažete li se sa mnom? Nikada to nemojte izgubiti iz vida: razlog zbog kojeg će svijet sutra nastaviti postojati je još jedna mogućnost da se ljudi spase. Zato Bog neće u ovo sadašnje vrijeme donijeti konačnu sud đavlu i njegovim djelima. Bog mi je nastavio objašnjavati. Rekao je:

«Stavio sam ovaj svijet u ruke čovjeka i za čovjeka još uvijek vrijedi poziv da vlada u ovom sadašnjem svijetu. Meni je kao Bogu nepravedno izravno stati protiv đavla. Ali čovjek Me može zazvati u bilo koje doba kako bih pravedno intervenirao u ljudskim poslovima. Moram imati ljudskog posrednika da kroz njega djelujem.»

Upravo stoga, ako čitate svoje Biblije, iznova i iznova govori nam se ovo: dok Bog gleda na izopačenost na zemlji i želi nešto poduzeti, Njegov prvi vapaj je ovo:

«Gdje je čovjek? Gdje je čovjek?»

Kada jednom Bog može naći čovjeka, muškarca ili ženu, On ima kanal kroz kojeg može raditi i sva sila nebesa može teći kroz tog pojedinca protiv sve sile pakla. Ali mora postojati ljudski posrednik. U 59. poglavlju Izaije ponovno se opisuje kako Bog gleda na svu njihovu izopačenost na zemlji i nigdje ne može naći čovjeka, te stoga donosi ovu odluku:

«Ja sam ću postati taj čovjek.»

Bog u osobi Gospodina Isusa Krista nekako se stisnuo u ograničenja ljudske naravi i postao čovjek. Biblija nam daje dva velika razloga zašto je postao čovjek.

Mnogi kršćani propuštaju jedan od ta dva razloga. Mnogi od nas shvaćaju da je došao umrijeti kao Janje Božje kao žrtva za grijeha i tom smrću, spašava nas od naših grijeha. Ali postoji i drugi razlog iznesen u Pismu, a taj je da je On jednako tako došao kao čovjek da bi uništio djela zloga. Ustvari, to dvoje ide zajedno. Jer ako ne uništite djela zloga, muškarci i žene ne mogu biti spašeni. To nam je rečeno u 4. poglavlju 2. poslanice Korinćanima. Kaže da postoji problem, a to je ovaj: bog ovoga svijeta je već zaslijepio umove onih koji neće vjerovati. Oni u licu Isusa Krista ne mogu vidjeti slavu Božju. To je demonska aktivnost koja spriječava ljude od odazivanja na evanđelje Isusa Krista. Ako uklonite to demonsko djelovanje, tada ljudi koji ne žele odgovoriti odjednom žele doći Isusu. Đavao je fantastično obavio posao u zemljama poput Austrije. Zaslijepio je umove Austrijanaca mrtvom religijom, svjetovnošću i intelektualnom arogancijom zbog čega im je veoma, veoma teško čuti ili primiti evanđelje Isusa Krista.

To je đavolsko djelovanje. Učinio je to na veoma, veoma vješt način. Tako većina Austrijanaca upravo sada udobno idu u pakao. Oni su u lijepoj, udobnoj fotelji u vlaku koji putuje pravo u pakao. Tako je ugodno, tako je udobno, hrana je odlična, dobro je klimatizirano i veoma je lako biti prevaren.

Ali mi moramo vapiti Bogu za proboj. Amen? I tako je Bog postao čovjek u osobi Isusa Krista. Želim da ovdje uočite nešto veoma, veoma važno: u svojoj božanskoj naravi, druga osoba božanstva je uvijek bila Bog Sin. On je bio, jest i bit će Bog Sin u svojoj božanskoj naravi. Ali kada je došao na zemlju kao čovjek, započeo je proces kojeg mi moramo razumjeti.

U Galaćanima u 4. poglavlju u prvih nekoliko stihova, opisan je <nepios>. To je riječ za <dijete, bebu>. Ne razlikuje se od roba, u ropstvu je. Tada je rečeno u 4. i 5. stihu:

Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođena od žene, rođena pod Zakonom, da otkupi podložnike Zakona, da primimo posinjenje.

To je dio Božje namjere. To je jedan veliki razlog zbog kojeg je poslao Duha Svetoga da nam više u uši:

«Niste samo nanovo rođeni. Vi ste Božji Sinovi!»

Kako bi Isus mogao učiniti to što je opisano u Galaćanima u 4. stihu, On je sam morao proći kroz proces. Došao je na ovaj svijet, stisnuo se u ograničenja ljudske naravi, iako je bio svemoćni Bog, zbog pravednosti nije mogao koristiti svoje vlastite božanske izvore.

Kao čovjek, morao je biti istinski čovjek. Nikada tijekom 33 i pol godine nijednom nije posegnuo za silom svog vlastitog božanstva. Živio je poput čovjeka u svemu jednako kao vi i ja, bila je to ista ljudska narav, postojala je samo jedna razlika: On nije imao Adamovo nasljedstvo koje mi imamo. Upravo je zato morao biti začet izravno od Duha Svetoga kako bi presjekao nasljeđe grijeha, od kojeg smo svi patili. Izuzev toga, ljudska narav je bila ista kao naša. Bog je živio unutar parametara te ljudske naravi i moramo postaviti ovo pitanje: kako je Isus znao tko je bio? Evo odgovora: na isti način na koji vi i ja znamo tko smo. Nije imao posebnu telefonsku vezu sa Ocem. Samo je imao otkrivenje iz Riječi i otkrivenje od Duha. Isus je saznao tko je po onom što kaže Riječ i po onome o čemu Ga je osvjedočio Duh. Svaku minutu svog ljudskog života živio je po vjeri. Kada to vidite, počinjete shvaćati kakav nevjerojatan čovjek vjere je On bio. Po onom što Riječ kaže i po vjeri, znao je tko je. Na svaki napad uzvratilo je vjerom. To nam također govori da je bio rođen od žene i da je bio rođen pod Zakonom. Kao čovjek spremio se postati Janje Božje koje je trebalo odnijeti grijehe svijeta. Ali Bog je imao drugu namjeru za svoga Sina. Spremao se učiniti Ga svojim prvim ljudskim <huio>. Isus nije mogao doći putem vjere, jer je morao ispuniti sve pravedne zahtjeve Zakona. Prvi je prošao putem kojim ćemo i mi proći. Utirao nam je stazu. On je prokročio svoj put kroz džunglu da raščisti stazu kako bismo mi mogli jednostavno ući. Sve što je učinio, učinio je za nas. Učinio je to da bi nas doveo na svako mjesto na kojem je i sam bio. Utro je stazu kako bi mi jednostavno krenuli stazom koju je On providio. Za Isusa je to značilo 30 godina poslušnosti. Isus je morao služiti svog oca vjerno 30 godina. U svom je božanstvu On oduvijek bio Sin Božji, ali sada je Bog pripremao svog prvog ljudskog Sina. Prvi čovjek koji se ikada za života na zemlji kvalificirao da naslijedi sva bogatstva nebeska i da ima pristup svoj nebeskoj sili. Kako bi imao sav autoritet na zemlji i na nebesima i da kao čovjek može reći demonskim silama:

«Silazi s mog svijeta!» Haleluja.

Bog je imao plan da spasi i vrati svijet natrag u ruke čovjeka, ali kako bi taj čovjek bio kvalificiran morao je ispuniti sve obredbe Zakona. Morao je biti čovjek koji će biti savršeno poslušan svom ocu 30 godina. Možete li zamisliti frustraciju tih 30 godina u životu našega Gospodina Isusa Krista? Hodajući zemljom, gledajući svo užasno demonsko djelovanje i videći zatvor grijeha u mnogim ljudskim životima. Videći bolest i slabost, snagu civilne i religiozne vlasti u demonskim rukama. Gledajući demonska poglavarstva kako vladaju nad gradovima i još nemati autoritet da ih ukloni. Možete li zamisliti tu frustraciju? Ali kao čovjek, prvi čovjek Isus Krist, morao je utrti put poslušnosti Zakonu. Bio je rođen od žene, bio je rođen pod Zakonom i trideset godina samo je bio poslušan, poslušan, poslušan i poslušan svom ocu. Tada, napokon, možete li zamisliti uzbuđenje kada je navršio 30 ljudskih godina? Možete li Ga vidjeti kako juri prema Jordanu da bi Ga Ivan krstio? Do tada nikada nije učinio niti jedno čudo. Do tada se nikada nije pokrenuo u sili sinovstva. Do tog vremena kao

čovjek, još nije postao prvi ljudski Sin Božji. U svom božanstvu vječni Sin Božji, ali u svojoj čovječnosti još nije bio kvalificiran.

Tako čitamo u Luki, 3. poglavlje, 21. stih da Isus silazi na Jordan da Ga Ivan krsti. Ivan to ne može razumjeti. Rekao je:

«Ti mene trebaš krstiti!»

Isus govori:

«Ne, Ivane, ti ćeš ispuniti svu pravednost!»

Što je značilo Njegovo krštenje?

Njegovo krštenje, poput našeg krštenja, bilo je krštenje identifikacije, poistovjećivanja. Uronilo Ga je u Adamovu rasu. Postao je sastavni dio Adamove rase krštenjem baš kao što vi i ja postajemo sastavni dio Krista krštenjem. Kakva nagodba! On je kršten u Adama sa svim grijesima i potrebama, a mi smo kršteni u Krista sa svom silom, bogatstvima i autoritetom. Haleluja! Haleluja!

I tako Isus silazi na rijeku Jordan da Ga Ivan krsti i to je konačni čin koji upotpunjuje Njegovu potpunu identifikaciju sa Adamovom rasom. Živio je 30 godina savršene poslušnosti. Prema Zakonu, apsolutno je kvalificiran. Sada može zakonito, kao čovjek, otići svom Ocu i reći:

«Mogu li, molim Te, dobiti svoje nasljedstvo?»

Što je Njegovo nasljedstvo? To je sva sila nebeska, svi izvori nebeski, sve vojske anđela, sav autoritet da vlada. Sada je zakonski dato čovjeku Isusu Kristu. Dok stoji u vodama Jordana, Otac poviče s neba:

«Moj ljubljani <HUIOS>.»

Ta je riječ upotrijebljena kada je Bog rekao:

«Moj ljubljani Sin (<huios>) u kome Mi sva milina.»

Haleluja. Svo se nebo raduje. Odlazi s Jordana kao Božji prvi ljudski Sin sa svom nebeskom silom koja Mu je sada na raspolaganju.

Možete li zamisliti tu zaprepaštenost, taj metež u paklu? Jer ovaj je čovjek zakonski i u potpunosti čovjek. Bilo je to prvi put da je ikada postojao čovjek kojemu je bila dostupna sva sila nebesa. To znači kraj vladavine pakla na zemlji. Pakao je veoma uznemiren. Sazvali su sjednicu za hitne slučajeve u paklu. Zamislite kako stanovnici pakla govore:

«Što ćemo poduzeti?»

«Pa, kako On zna da je čovjek?»

«Kako On kao čovjek zna da je postao Sin Božji?»

«To mora da je bilo po vjeri.»

«Ne možemo zaustaviti Boga da govori, ali možemo spriječiti čovjeka da vjeruje.»

Pažljivo ovo promotrite:

«Ne možemo zaustaviti Boga da govori, ali možemo spriječiti čovjeka da vjeruje. Ako čovjek ne vjeruje, Riječ se ne može manifestirati na zemlji. Pokušajmo s tim.»

I tako oni govore:

«Pokušajmo ovako: ako možemo postići da sumnja... Idemo.»

Onda oni odlaze Ocu i kažu:

«Zahtijevamo pravo da iskušamo vjeru Isusa, Sina čovječjeg.»

Što čitamo u Pismu? U 4. poglavlju Luke čitamo da Ga Duh vodi u pustinju da Ga đavao iskuša. Što Mu đavao govori?

«Ako si Sin Božji...»

Vidite li što đavao pokušava postići?

Đavao uvijek pokušava sijati sumnju postavljajući pitanja. To je njegova uobičajena taktika. Evi je rekao:

«Je li Bog rekao...?» To je dovoljno da se posije sumnja. I kada je posijana sumnja, nestaje vjere. Što je Isus rekao?

«Pisano je... pisano je... pisano je.»

Đavao je rekao:

«Aha, ali ako...»

Isus je rekao:

«Da, ali pisano je...»

Isus je pobijedio u bici pustinje. Bila je to bitka vjere, čvrstog držanja za ono što Riječ kaže. Rečeno je u Luki, 4. poglavlje, 14. stih da se vratio iz pustinje u sili Duha. Mnogi, mnogi kršćani su kršteni u Duhu Svetom. To ne znači da su postali sinovi. To bi moglo značiti da su samo duhovna djeca. Jer ako se u svojoj Bibliji vratite do Galaćana, 3. poglavlje, 26. stih, tamo je rečeno:

Dakako svi ste po vjeri sinovi Božji u Kristu Isusu.

Koliko nas? Svi ste vi sinovi Božji kroz vjeru u Isusa Krista. U 4. nam je poglavlju rečeno kako je Isus postao prvi ljudski Sin Božji po vjeri jer tamo nas Bog želi dovesti. Moguće je biti nanovo rođen, živjeti istinskim duhovnim životom, ali ostati dijete. Netko tko nikada ne naraste do sinovstva i netko tko nije došao do sinovstva ne ulazi u nasljedstvo.

Dođite do Galaćana 4, 1. stih. Tamo je još jednom rečeno:

Ali tvrdim: sve dok je baštinik malodoban (nepios), ničim se ne razlikuje od roba, iako je gospodar svega.

Slika koju ovdje imamo je slika srednjevjekovne Europe. U srednjevjekovnoj su Europi kraljevi vladali svojim kraljevstvima, živjeli su u svojim dvorcima i potpuni su despotski vladali nad svim što je bilo u njihovom kraljevstvu. Posjedovali su sve.

Želim da zamislite da je u jednom od tih dvoraca kralj koji vlada; tamo je i mali dječak od 20 mjeseci, koji trči po palači govoreći: «tata, tata, tata». Još uvijek ne govori i nema pojma tko je on, iako je vlasnik svog kraljevstva, sin koji će sve naslijediti. Sa 20 mjeseci ne može zamisliti tko je.

Na istom tlu živi i vrtlar koji obrađuje zemlju dvorca. On živi u malenoj kolibi u dvorcu i ima malenog dječaka iste dobi. Ta dva dječaka koji imaju 20 mjeseci su veliki prijatelji i zajedno se igraju. Dok gledate tu dvojicu, ne možete razlikovati jednog od drugog. Jedan nije vlasnik ničega, dok je drugi vlasnik svega. Ali u dobi od 20 mjeseci nije jasno koji je koji. Što rade? Prave pite od blata, imaju stari glineni vrč i igraju se tim pitama od blata. Tada jedno malo dijete želi glineni vrč kojeg ima drugo dijete i bore se oko tih glupih stvari. Njihov svijet sačinjava svega nekoliko glinenih vrčeva i malo blata. Jer on ne zna tko je. A ipak je jedan od njih vlasnik svega. Onda on odraste. Dok raste, postaje odrasla osoba. Postoji jaz među njima koji se širi jer jedan shvaća da je njegova sudbina da bude vrtlar, a sudbina drugoga je da bude kralj.

To se događa kada duhovno odrastate. Ne poigravate se sa svjetovnim stvarima. Niste tako uzrujani i ne plaćete kada dođete na parking i nađete udubljenje na automobilu:

«Oh, moj prelijepi auto ima veliku ogrebotinu na vratima. Pet godina sam štedio za njega.»

Ili ako ne budete promaknuti na poslu. Svijet uživa u tim stvarima. Naše su oči na većim stvarima. Mi smo ovdje da uzmemo svijet za Boga.

Potencijalno djeca imaju sve, ali nikada ne dođu u stvarnost ičega. Sinovi ulaze u realnost tih stvari. Dođite do 3. stiha 4. poglavlja Galaćanima. Tamo nam govori, da su djeca u ropstvu prirodnih duhova svijeta.

Iste stvari koje obuzimaju ljude u svijetu, obuzimaju duhovne bebe. Djeca-ljudi duhovno još se bore sa požudom, na primjer. Sinovi ne. Oni imaju pobjedu nad tim stvarima. Isus nije hodao po ovom svijetu žudeći za ženama. U svojoj ljudskosti On je bio čist.

Djeca žive u ropstvu tih stvari. Sinovi ne. Djeca ne znaju kako kontrolirati ishranu, pa imaju velik višak kilograma. Sinovi imaju kontrolu u svemu. Djecu napada đavao i poražava đavao. Sinovi napadaju đavla i gaze po njemu. Djeca nemaju što reći gdje sinovi imaju što reći. Djeca ne znaju kako se moliti Ocu. Sinovi znaju. Sinovi znaju kako govoriti svom Ocu. Pitam se molite li molitve sina! Molite li dječje molitve? U svakom slučaju, svrha je da budemo dovedeni do učinkovitog sinovstva. Isus nam je utro put. Kao čovjek, morao je proći putem Zakona, ali mi možemo tamo doći vjerom. On je to učinio za nas, bili smo u Njemu dok je to činio.

Tako ja mogu ući u ono što je Isus postigao za mene. Tri i pol godine, nakon što je došao do sinovstva, Isus nam je pokazivao što znači biti Božji ljudski Sin na zemlji. Te tri i pol godine jesu normalan život sina.

Iako riječ sin zvuči kao da se radi o muškom rodu, u grčkom jeziku to nipošto nije muški rod. Jednako se primjenjuje na žene kao što se primjenjuje na muškarce. Tu ne postoji spol. U Novom zavjetu Bog nema kćeri. Ta riječ nikada nije upotrijebljena u Novom zavjetu. On ima muške i ženske sinove. Svi su oni ravnopravni nasljednici svih tih stvari. Možete doći do sinovstva i možete sve posjedovati. Djeca nisu u stanju učiniti ništa osim samo uživati u Božjim blagodatima. Za djecu stvari trebaju biti učinjene kako bi bili blagoslovljeni i utješeni. Ali sinovi idu vršiti Božja djela i mijenjaju i tresu svoje gradove. Otvorite 1. Korinćanima, 3. poglavlje. Pročitajte prva tri stiha:

I ja vama, braćo, nisam mogao govoriti kao duhovnima, nego kao tjelesnima, kao maloj djeci u Kristu. Hranio sam vas mlijekom, a ne tvrdim jelom, jer ga niste mogli još podnositi. A ni sada ne možete.

Crkva u Korintu je imala nekoliko tisuća ljudi u vrijeme kada je ovo pisano, ali je to bila crkva djece, veselih karizmatika. Ali oni nisu nikada dotaknuli svoj grad. Nikada nisu promijenili svoj svijet. To su povijesne činjenice. Ako idete kroz Pavlova dva pisma Korinćanima, začuđujuće je kakve su probleme imali u crkvi. Sve vrste užasne spolne nemoralnosti, suparništvo, prepirke i razdori među vođama. Cijeli popis stvari u koji sada ne želim posebno ulaziti. Pavao je uperio prst upravo u to. On kaže:

«Problem je ovaj, vi ste djeca. Budući ste djeca, moram vas hraniti određenom vrstom hrane. Mogu vas hraniti samo mlijekom i nikada vas ne bih mogao hraniti čvrstom hranom, mesom.»

Riječ mlijeko je riječ utjehe:

«Bog vas voli. Veoma ste Mu dragocjeni. Iako ste zaprljani grijehom, učinili ste grozne stvari, potpuni ste neuspjeh i sav život vam je nered, još niste razlučili stvari, On vas ipak voli. Vi ste njegovi dragocjeni.»

Neki ljudi žive na mlijeku. Žele doći i čuti riječ koja čini da se bolje osjećaju. Nakon još jednog tjedna neuspjeha, žele ponovno čuti da ih Bog još uvijek voli.

«Volim tog i tog brata. On uvijek kaže one lijepe stvari! Učini da se osjećam tako voljen i prihvaćen. Iako je moj život nered i nije promijenjen, volim riječ utjehe!»

Rašireno je pogrešno razumijevanje da je jedna od osobina Duha Svetoga da je tješitelj (comforter). Tako mi to nazivamo i to dolazi od engleske uporabe riječi «comfortor». Teškoća leži u tome što se engleski jezik promijenio. Stara engleska riječ «comfortor» potječe izravno iz latinskog, a znači «učiniti jakim za rat». Zapravo, postoji i stara tapiserija u Britanskom muzeju na kojoj je oslikan prizor jedne od poznatih bitaka u kojima jedan od biskupa ima vojsku, drži vile u ruci, bode ih po leđima i oni gledaju iza dok ih on tjera u rat.

On govori:

«Ulazite u tu bitku, ratujte!»

Ispod tapiserije stoji kratki tekst. Evo što taj tekst kazuje: «Biskup snaži za rat svoje trupe. (The bishop is comforting his troops.)»

Drugim riječima, to zapravo znači učiniti jakim, snažnim.

Vi možete ovome prigovoriti:

«Mislio sam da je Duh Sveti tješitelj?»

«Da, ali ne u smislu u kojem vi mislite. Sve što sam mogao učiniti je da vas hranim mlijekom. Dok živite na mlijeku (riječi utjehe), ne mogu vas pripremiti za rat, ne mogu od vas napraviti vojnike i ne mogu vas dovesti do takve zrelosti koja vas uvodi u vaše nasljedstvo i čini vas strahom i trepetom za đavla.»

Dođite do Poslanice Hebrejima, 5. poglavlje, 5. stih:

Tako ni Krist nije sam sebi dodijelio velikosvećeničku čast, nego onaj koji Mu upravi riječ: «Ti si Sin Moj, Ja Te danas rodih».

Nazvan je Sinom i 6. stihu:

«Ti si svećenik zauvijek, sličan Melkisedeku.»

Većina kršćana misli da govorite u jezicima kada im govorite o Melkisedeku: većina kršćana nikada nije čula tko je Melkisedek. Zašto je to važno danas? Melkisedek je svećenstvo Novoga zavjeta i svako poštovanje prema Melkisedeku je prema ratniku koji ide u rat.

Dođite do 8. stiha:

I premda je bio Sin, iskustveno nauči poslušnost od onoga što je pretrpio.

Dopustite da vas pitam ovo: kako je Isus postao Sin Božji u svojoj ljudskosti? Poslušnošću.

Kroz stvari koje je volio raditi? Ili one koje je pretrpio, od kojih je patio? Bog je proveo svog Sina, Isusa čovjeka, kroz tridesetogodišnju školu obuke. U toj je školi naučio poslušnost od onoga što je pretrpio. To je razlika između djece i sinova.

Ako ste beba, tj. dijete, sve što vas zanima jest da su vaše potrebe namirene. Što se događa kada dijete ogladni? Otvara usta i plače. Što se mora dogoditi? Netko mora doći, nahraniti ga i utješiti.

Nikada ne vidite dijete da kuha sebi hranu. Nikada ne ispunjava svoje potrebe i nikada ne služi nikog drugog da ispuni njihove potrebe. Što se zbiva kada dijete zaprlja pelene? Plače i netko drugi mora doći i počistiti nered. Da imate dvadesetogodišnjeg sina koji još uvijek više kada je gladan i još prlja hlače i očekuje da vi počistite nered, biste li bili sretni sa takvim sinom? Ono što je bilo radost u

drugoj godini, postaje katastrofa u dvadesetj. Sve što djeca čine jest da uzimaju. Kažu, na primjer:

«Ne sviđa mi se ta crkva!»

«Zašto ti se ne sviđa ta crkva?»

«Pa, ne mogu od te crkve dobiti što trebam.»

«Koliko si uložio?»

«Što? Idem u crkvu da moje potrebe budu ispunjene. Očekujem od pastora i vođa da ispune moje potrebe. Zbog toga postoji crkva, zar ne?»

Tako govore djeca. Potrebe im nisu ispunjene.

Ovdje smo poučavani o Gospodinu Isusu: iako je bio Sin, naučio je poslušnost od onoga što je pretrpio i postavši savršen, postao je uzrok vječnoga spasenja svima onima koji znaju kako vikati da im potrebe budu ispunjene. Je li to ono što piše? Što je rečeno u Hebrejima 5:8-9?

I premda je bio Sin, iskustveno nauči poslušnost od onoga što je pretrpio te postigavši savršenstvo postade svima koji Mu se pokoravaju uzrok vječnoga spasenja.

Ne očekujete od male djece da uče o poslušnosti. Ali sin uči. On uči poslušnost. Vidite, postoji strana Boga koju nazivam «majčinska strana Boga». Bog zna kako biti majka njegovateljica. On će vas hraniti i On će vas tješiti i dat će vam mlijeko. Očistit će vas i pokrenuti vas ponovno, ponovno i ponovno. Neke kršćane nikada ne može tretirati ni na koji drugi način. Oni postaju trajna djeca u crkvi Isusa Krista. U drugima vidi sposobnost da ih brzo uvede u sinovstvo kao svog Sina. Postoji samo jedan put da ih uvede u sinovstvo, a taj je da ih počne tretirati kao otac. Uvesti disciplinu u njihov život i početi ih obučavati kako bi postali poput Gospodina Isusa Krista.

U vrijeme kada je ova poslanica pisana Hebrejima crkva je prolazila kroz žestoko progono. Dmonske sile su se dizale protiv crkve i očajnički su im trebali sinovi ratnici da idu ratovati protiv đavla i osvoje pobjedu. Ima još nešto u vezi sa djecom, ne mogu ići u rat. Djeca se ne šalju u rat! Ali obučeni sinovi ratnici mogu ići u rat! Pavao je rekao:

«Nevolja je u tome što vas ne mogu poslati u rat jer ste još djeca. Trebali biste poučavati druge do sada, ali ponovno vam je potrebno davati mlijeko. Idete unatrag, a ne naprijed.»

Nećete vidjeti proboj u vašoj zemlji dok Bog ne može podići ženske i muške sinove koji znaju kako ići u rat.

Od 12. do 14. stiha:

I uistinu, premda biste po vremenu morali biti učitelji, vama je ponovo potrebno da vas tko pouči osnovno, to jest početak proročanstava. Takvi ste da vam treba mlijeko, a ne jaka hrana.

Uistinu, koji je god još pri mlijeku, ne snalazi se u nauci o pravednosti, jer je dijete. (jer je nepios)

A jaka je hrana za odrasle (za sinove, ako vam se tako sviđa), za one koji navikom imaju uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla.

To je poslušnost Riječi i ponovno to je poslušnost Riječi, ništa drugo nego poslušnost Riječi, čak iako vam se ne sviđa što Riječ kaže. To vas dovodi do sinovstva. Bog dijeli crkvu na dvije vrste ljudi: oni koje On treba držati na mlijeku, jer nikada neće

ispravno odgovoriti na riječ discipline. Kada bi On donio riječ discipline, kako oni postupaju? Uvrijeđeni su i ne dolaze u crkvu nekoliko tjedana.

«Nije mi se svidjela ta riječ...!»

Pavao kaže:

«Ne mogu vas dovesti do sinovstva, jer ne biste izdržali riječ discipline.»

U istoj je regiji postojao grad različit od Korinta, grad zvan Solun. Korint se nalazio u Ahaji, što je današnja Grčka; na sjeveroistočnom kraju te regije bio je smješten grad Solun. Korint je primio gotovo tri godine Pavlovog apostolskog učenja. Solun je imao samo tri tjedna, ali je crkva u Solunu učinila više sa tri tjedna učenja i uskoro su drмали cijelom regijom.

Otvorite 1. Solunjanima, 1. poglavlje od 6. stiha:

I vi ste, primajući riječ u velikoj nevolji s radošću koju daje Duh Sveti, postali naši i Gospodinovi nasljedovatelji, tako da ste postali uzor svim vjernicima u Makedoniji i Ahaji. Od vas je, uistinu, riječ Gospodnja odjeknula ne samo u Makedoniji i Ahaji nego se svagdje proširio glas o vašoj vjeri u Boga, tako da nama o tome ne treba što govoriti.

To je prostrana regija koja zauzima današnju Grčku i dijelove Jugoslavije, a u vrijeme Biblije je Ahaja i Makedonija, površine od oko 600 kilometara sa oko 450 kilometara. U toj je regiji Korint, tamo je Atena, tamo su Solun i Filipi. Ali sila je išla iz Soluna. Doticala je cijelu regiju. Zašto? Zato što su Solunjani bili spremni odrasti do sinovstva. Korinćani su bili spremni samo ostati djeca. Samo pogledajte to i ovim ćemo završiti. Otvorite 1. Solunjanima, 2. poglavlje, 7. stih:

Bili smo među vama blagi. Kao majka koja s ljubavlju njeguje svoju djecu.

11. stih:

Znate kako smo svakoga pojedinog od vas kao otac svoju djecu opominjali, poticali i zaklinjali.

(U smislu vođenja u rat, to je pravo značenje: poticali smo vas, učinili smo vas ratnicima, gurali smo vas u rat.)

Očevi uvode disciplinu u živote djece i dovode ih do aktivnog zrelog sinovstva. Majke tješe svoju djecu i daju im mlijeko. Solunska crkva je bila u stanju primiti očevu discipliniranje koje ih je učinilo ratnicima, preuzeli su grad i preuzeli svoju regiju za Boga.

Objasnit ću proces kojim se ostvaruje ulazak u učinkovito sinovstvo u drugoj poruci («Ljudi kraljevstva Božjeg»). Vi morate donijeti odluku. Da li to uopće želite? Kako je Isus postao Sin? Poslušnošću onome od čega je trpio. Što se dogodilo kada je postao sin? Pobijedio je svu silu zloga. Prodrmao je gradove, pokrenuo mnoštva i oslobodio silu Božju. Što djeca čine? Plaču, žele mlijeko, žele biti utješeni, da se o njima brine i da ih se pazi i ne žele nikakve nevolje. Bog je voljan biti vam takva vrsta Boga, ali to znači da nikada nećete doći do nasljedstva i nikada ništa nećete postići za Boga. Kakva vrsta kršćanina vi želite biti?